

kompliceret i forhold til det nuværende system, hvorefter frivillige indbetalinger efter fristens udløb altid kan konteres på det løbende år. Skulle der endvidere som nævnt blive tale om varierende rentesatser, afhængigt af henstandsperiodens længde, ville ordningen blive yderligere kompliceret.

Spørgsmål 10:

Ifølge § 14, stk. 2, i ikrafttrædelsesloven for kildeskatten, der omhandler grundlaget for beregning af overskydende indkomst, kan den skattepligtige forlange, at sammenligningsindkomsten beregnes på grundlag af indkomsten for indkomståret 1967 i stedet for indkomståret 1970, men begæringen herom må være fremsat inden udløbet af fristen for indgivelse af selvangivelsen for indkomståret 1970. Ville det ikke være rimeligere, om skattemyndighederne skulle lægge 1967-indkomsten til grund i alle tilfælde, hvor dette var fordelagtigere for skatteydere? Bør man i benægtende fald i det mindste ikke væsentlig forlænge fristen for begæringens fremsættelse?

Svar:

Bestemmelsen i § 14, stk. 2, i ikrafttrædelsesloven om fristen for fremsættelse af begæring om anvendelse af indkomsten i 1967 som sammenligningsgrundlag anses for en formforskrift, der ikke udelukker, at skattemyndighederne uden en udtrykkelig begæring herom fra skatteyderen lægger indkomståret 1967 til grund for sammenligningen, når dette utvivlsomt er til skatteyderens fordel. Fremkommer en begæring herom senere end det fastsatte tidspunkt, vil begæringen således efter omstændighederne kunne imødekommes. Meningen med bestemmelsen har navnlig været, at en skatteyder, der måske først kommer ret lang tid efter at have selvangivet, ikke skal have noget egentligt krav på at få lagt 1967-indkomsten til grund. Endvidere er der henset til, at det vil være praktisk, at den omhandlede begæring fremsættes i forbindelse med selvangivelsen for 1970.

Man er bekendt med, at der i en række kommuner er tilrettelagt en ordning, hvorefter der i forbindelse med ligningen sker markering af de skatteydere, der vil have fordel af at anvende 1967-indkomsten som

sammenligningsgrundlag. Da reglerne blev udarbejdet, fandt man det ikke forsvarligt at pålægge kommunerne som en pligt at anvende det for skatteyderen mest fordelagtige indkomstår som sammenligningsgrundlag, bl. a. fordi det i flytningstilfælde ville bebyrde kommunerne med undersøgelser af skatteyderens beskatningsforhold i hans tidligere opholdskommune.

Efter det anførte synes det ikke påkrævet at søge gennemført en lovændring, hvorved fristen for den omhandlede begæring forlænges.

Spørgsmål 11:

Er det under hensyn til størrelsen af de nye trækprocenter rimeligt, at der stadig kun skal trækkes 40 pct. i indtægten hos personer, der ikke afleverer biskattekort?

Svar:

Den nævnte procentsats på 40 er fastsat ud fra et skøn over, hvor meget kildeskatt det findes rimeligt at indeholde, når skatteyderen ikke afleverer eller foreviser skattekort, bikort eller frikort. Det må erindres, at de 40 pct. beregnes af bruttolønnen uden fradrag af nogen art. Alligevel kan det ikke undgås, at der forekommer tilfælde, hvor de 40 pct. er for lidt. Det vil navnlig vise sig ved skattefræk i indtægt ved bierhverv, idet der ikke gives fradrag ved anvendelsen af bikort.

I bemærkningerne til lovforslaget af 7. december 1966 udtales om den omhandlede bestemmelse (nu kildeskattelovens § 48, stk. 7) bl. a.:

„Den nævnte procentsats er fastsat så højt, at der heri normalt vil ligge en tilskyndelse for indkomstmodtageren til at lade skatteindeholdelsen ske på grundlag af skatte- eller bikort.“

Ved lovforslaget af 14. november 1968 blev indsat bestemmelsen i § 48, stk. 8, hvorefter skattemyndighederne kan meddele den indholdelsespligtige de oplysninger, der ellers fremgår af skattekortet, bikortet eller frikortet, og indeholdelse skal da ske på grundlag af disse oplysninger.

I bemærkningerne til lovforslaget udtales herom:

„Hvis en skatteyder ikke afleverer skattekort eller foreviser bikort, skal der indeholdes A-skat med 40 pct. af A-indkomsten